

[Rimstad.]

hvortil regnes statens egne anlægsudgifter samt tilskud og lån til andre offentlige myndigheder og private. Herefter resterer den anden halvdel eller 400 mill. kr., som efter den højtærede finansministers sprogbrug er anvendt overvejende i forbindelse med den almindelige forøgelse af statens løbende virksomhed.

På dette tidspunkt vil jeg meget gerne have lov at erindre den højtærede finansminister om, at han, da jeg forrige år betegnede den socialdemokratisk-radikale regerings omgang med borgernes penge som ødselhed, kaldte denne betegnelse, som jeg ganske rigtigt havde anvendt flere gange, for en næsten fanatisk indstilling hos mig over for hans parti. Jeg tror, at det her foreliggende forslag, som bl. a. indeholder en vækst på 400 mill. kr., der kun betegnes som „overvejende stående i forbindelse med en almindelig forøgelse af statens løbende virksomhed“, meget tydeligt fortæller om en næsten fanatisk ødselhed hos magthaverne. Men det er dog vist også alt, hvad der i denne sag har med fanatisme at gøre.

Og så siger finansministeren, at det måske er mindre vigtigt, om udgifterne kan rubriceres under lovbundne udgifter eller andre udgifter; det afgørende, siger han, må være de formål, pengene er brugt til. Jeg er her ganske og aldeles uenig med den højtærede finansminister Når betegnelsen andre udgifter bruges modsætningsvis over for lovbundne udgifter, må det forstås således, at andre udgifter er sådanne, som siver ud af statskassen, uden at folketinget, som dog skal tage ansvaret for finansloven, har direkte indflydelse på den således sivende strøm. For vort parti, der ikke er udvalgsberettiget og derfor heller ikke kan have indseende med sagerne gang igennem finansudvalget, er den højtærede finansministers ræsonnement direkte utilfredsstillende, og det må i første omgang have den konsekvens, at vi forbeholder os vor stilling til finanslovsforslaget, som vi vil have vanskeligt ved at stemme for under sådanne omstændigheder.

Efter at den højtærede finansminister således har afsvækket betydningen af de lovbundne udgifter kontra andre udgifter — et forhold, som vi i hvert fald tillægger en principiel betydning — tilføjer han, at det

er afgørende at se på, om udgifterne svarer til de ønsker, der er fremkommet i befolkningen og her i folketinget. Jeg vil absolut ikke anse det for en finansministers første opgave at gøre den slags studier, ganske bortset fra at det jo i høj grad kan være et spørgsmål om, hvem der skal afgøre, om udgifterne, i dette tilfælde stigningerne, svarer til ønskerne. Efter min opfattelse må det være en finansministers første opgave at sikre, at statens økonomi er sund, det vil sige præget af sund påpasselighed og sund sparsommelighed, at udgifterne svarer til, hvad befolkningen inden for rimelige grænser kan yde i skatter og afgifter, at valutabalancen holdes uden hjælp fra anden og større låntagning end den, der er strengt nødvendig for erhvervslivets aktivisering og landets investeringsbehov, og at inflatoriske tendenser begrænses gennem foranstaltninger til støtte for den private opsparing.

I denne målsætning for finansministerens virke er der naturligvis intet om, at han i særlig grad skal imødekomme befolkningens ønsker. Befolkningens ønsker kan være sunde for statens finanser; jeg tror f. eks., at det er et udbredt ønske hos befolkningen, at den højtærede finansminister virkelig vil gøre noget for den private opsparings fremme og ikke bare lade det blive ved ordene. Men befolkningens ønsker kan også være meget mindre sunde for samfundets økonomi. Det burde den højtærede finansminister egentlig være den første til at indrømme, for han var en af de stærkt implicerede i helhedsløsningen, gennem hvilken regeringen bøjede sig for en bestemt befolkningsgruppes meget uheldige ønsker.

Jeg er imidlertid klar over, at på dette punkt forstår den højtærede finansminister og jeg ikke hinanden. Men jeg vil have lov til at sige, at der for mig ikke er nogen tvivl om, at regeringen ved den uheldige helhedsløsning mistede den mulighed for at sanere den økonomiske politik, som kunne have bragt os uden om de store økonomiske vanskeligheder, vi nu står foran, og som meget vel kan blive en dyr historie for den siddende mindretalsregering.

Men for at vende tilbage til den højtærede finansministers fremsættelsestale og til hans ønske om at imødekomme befolkningens ønsker forekommer det mig, at der i ministerens forsøg på at dokumentere,